

ning til at henvende sig til Hs. Majestæt Kongen angaaende dette Spørgsmaal. Grundloven giver os Ret dertil, og en saadan Erklæring fra Regjeringens Præsident om, at man vil opløse, men alligevel ikke gjøre den vedkommende Sag til et Kabinetsspørgsmaal er efter min Mening saa nærgaaende imod den konstitutionelle Grundvold, hvorpaa vi staa, at der muligvis kunde være Grund til derom at henvende sig i en allerunderdanigst Adresse til Hs. Majestæt.

Witther: Jeg havde tænkt mig, at denne Sag kunde være gaaet roligere hen. Allerede ved første Behandling af den forelagte Lønningslov udtalte jeg, at det forekom mig, man maatte sørge for, at de trængende Embeds- og Bestillingsmænd ikke ogsaa iaar skulde gaa tomhændede fra os, da vi havde givet dem Haab om, at de skulde faae en Forøgelse i deres Lønning; men efter den Maade, hvorpaa Regjeringen har taget Sagen, er det en spildt Uleilighed at henstille noget Saadant. Naar jeg har begjært Ordet, er det altsaa ikke for at komme videre ind derpaa. Jeg havde troet, saaledes som ogsaa udtalt af den ærede Ordfører, at det, dersom Regjeringen havde villet give en Gaandsrækning, vilde have været muligt, at vi kunde være komne til Enighed. Grunden til, at jeg begjærede Ordet, var den, at jeg vilde klare min Stilling til denne Sag, idet jeg er gaaet med Flertallet i dette Spørgsmaal. I den Henseende skal jeg ganske simpelt sige, at det forekom mig, at denne Sag ikke behøvede at tages som et politisk Spørgsmaal; det var ikke nogen Nødvendighed. Dernæst vil jeg sige, at det er min Overbevisning, at Flertallet er kommet Landstingets Dnsfer imøde ved ikke at opstille et Stykke af en Lønningslov paa Finantsloven, hvilket var det, der forrige Gang blev gjort gjældende fra Landstingets Side. Jeg har ogsaa troet, at man som Regjeringens Dnsfe imøde, idet den har fundet sig i, at en Lønningsforhøielse undtagesvis kunde ske gjennem Finantsloven, og Forslagene have altsaa for mit Vedkommende været et Forsøg paa at imødekomme baade Landstinget og Regjeringen, for at de trængende Bestillingsmænd kunde faae et Tillæg, og for at det ikke skulde gaae iaar, som det gik ifjor. Den ærede Regjeriug har nu ogsaa gjort denne Sag til et Opløsningsspørgsmaal, efter min Overtydning uden Nødvendighed, og dette beklager jeg høilig for de Mænds Skyld, som komme til at lide under, at der ikke kommer Noget ud af vore Bestræbelser. Jeg havde troet, at der kunde være fremkommet en Forhandling mellem Landstinget og Folkethinget angaaende dette Spørgsmaal, og at Regjeringen da kunde have rakt sin Gaand til, for at de Alemper, som ligge i de her givne Negler, kunde blive fjærne. Nu er alt dette forgjæves, men det er min Overbevisning, at Flertallet har stillet sig imødekommende imod Landstinget og Regjeringen, og

at det Skridt, som her er gjort, ikke med Rette kan betragtes som et politisk Skridt, rettet imod Regjeringen. Det glædede mig idvrigt særdeles at høre en Udtalelse af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen). Det forekommer mig, at han, der altid har gjort sig til Talsmand for den fattige Mand her i Landet, ogsaa for de betrængte Embeds- og Bestillingsmænd, gav en Udfigt og viste en Udvei til, at der dog maatte endnu vilde kunne naas et Resultat. (Rjær: Nei!). Ja, det veed jeg dog ikke; det afhænger af Regjeringen. Det forekommer mig, mine Herrer, at baade Regjeringen og Flertallet maa have nok i een Opløsningsgrund; vi behøve ikke to Grunde. Hvorfor skulle vi absolut have dem begge, naar den ene er nok, og den anden har de sjælligste Følger for en stor Klasse Medborgere? Mig har det forekommet, at denne Udtalelse af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds har en stor Fortjeneste baade overfor Flertallet og overfor Regjeringen, navnlig hvis man vil en Forsktaelse om dette Spørgsmaal. Jeg skal imidlertid ikke udtale mig videre, efterat jeg har sagt dette Par Ord om min Stilling. Det er en Selvfølge, at jeg fastholder mit Standpunkt og min Forbindelse med det øvrige Flertal, da jeg er overbevist om, at Regjeringen her uden Nødvendighed har gjort et Slag imod os, som jeg ikke kan se, at der var mindste Grund til at gjøre. Jeg tror, at det Hele er begrundet i den uhykkelige Misforstaaelse fra den ærede Ministers Side, som han tidligere har havt Leilighed til at fremføre her i Thinget, nemlig, at Regjeringen betragtede sit Lovforslag som haanligt afvist ved det Forslag, her er kommet frem. Dette er ikke Tilfældet, idet Lovforslaget nemlig endnu ligger saaledes, at det kan blive til Gjenstand for en Forhandling i Udvalget. Det er dog som sagt spildt Uleilighed under den nuværende Situation at udtale sig videre derom, og efterat have klaret, hvorfor jeg, der i dette Punkt staa paa et noget andet Stundpunkt end Flertallet, dog vil vedblive at gaa med det, efter hvad der nu er sket, skal jeg indstranke mig hertil.

Berg: Jeg skal ikke komme ind paa de Enkeltheder, vedkommende dette Spørgsmaal, som her forhandles; thi hvad der er fremkommet, siden den ærede Ordfører havde Ordet, vil jo blive besvaret af ham ved senere Foredrag. Men den ærede Conseilspræsident henvendte et Par Ord til mig i den Udtalelse, der faldt idag, angaaende min Opfattelse af hans Udtalelse forleden Dag ved Behandlingen af Flaadens Budget, og denne Henvendelse fra den meget ærede Conseilspræsident gik da ud paa, at jeg den vedkommende Dag, saavel som Blade, der stode ogsaa mig nær, havde opfattet den ærede Conseilspræsident, som om det var en Udtalelse, ei blot om Opløsning men et Kabinetsspørgsmaal, der var Tale om, forsaavidt